

Visa turi būti panaudota tarnystei Krišnai (yukta-vairagya)

Vieną rytą Džajapataka Svamis pakvietė vidun ISKCON'o rėmėją (vadinamąjį life member), kuris dienai atkeliavo iš Kalkutos į Majapurą susitikti su Šrila Prabhupada. Šrila Prabhupada pasisveikino ir pasiteiravo apie jo verslą.

Svečias atsakė, kad jis yra stiklo gamyklos savininkas. Tada Prabhupada pasiteiravo, iš ko gaminamas stiklas, ir žmogus atsakė:

„Iš silicio, Svamidži, iš smėlio.“ „Ir kas gi yra tikrasis smėlio savininkas?“, - paklausė Prabhupada. „Bhagavanas, Dievas yra tikrasis smėlio savininkas.“ „O..., tai tu vagi iš Dievo?“, - metė iššūkį Prabhupada.

Vyras juokėsi. Jis buvo kiek sutrikęs, bet jam aiškiai patiko tai, kaip mikliai Prabhupada jį demaskavo primindamas, kas yra tikrasis visa ko savininkas. Svečias minutėlę pamastė ir tada, tarsi norėdamas atremti tariamą kritiką, išdrįso pasiteisinti, esą jis daug aukojęs labdarai. Prabhupada pričiupo jį ir antrą kartą. „Tuomet tu tik truputį vagis“, - pasakė erzindamas. Visi juokėsi, o vyriškis, dar giliau suvokęs savo tikrąją – Dievui pavaldžią padėtį, atrodė visiškai laimingas.

Prabhupada pabrėžė, kad niekas nieko negali pagaminti. Mes paprasčiausiai imame Dievo tiekiamas sudedamąsias dalis ir transformuojame jas į kitą formą, bet vis tik laikome save gaminio savininkais.

Tai yra pagrindinė materialistų klaida. Prabhupada aiškino, kad tikrasis sąžiningumas yra viską panaudoti tarnystei Krišnai. Komunistai mėgo sakyti, jog religija yra „opiumas liaudžiai“, tačiau Prabhupada taikliai nurodė, kad opiumą taip pat galima naudoti ir kaip vaistus. Opiumas yra neabejotinas nuodas, tačiau gydytojo rankose jis tampa nektaru. Dr Patelis pridūrė jog opiumas yra pirmas vaistas ištikus širdies priepuoliui. Todėl, pasak Prabhupados, visa, ką sukūrė Dievas, yra naudinga, tiesiog reikia žinoti, kaip viską tinkamai pritaikyti.

Pamokslaujant tenka tvarkyti didžiulius nekilnojamo turto ir pinigų kiekius, tačiau visa tai susiję su Krišnos sąmonės judėjimu, todėl neturi būti laikoma materialia veikla. Jei bhaktas mintimis panyra į tokių reikalų tvarkymą, tai nereiškia, kad jis jau nebe Krišnos sąmonėje.

Tas, kuris veikia Krišnos sąmonėje vyresniųjų nurodymu, vadinamas jukta. Yra specialus apibrėžimas jukta-vairāgja. Rupa Gosvamis sako, kad tol, kol esame šiame materialame pasaulyje, turime veikti – negalime liautis veikę. Jei atliekamas veiksmas ir jo suteikti vaisiai pasiūlomi Krišnai, tuomet tai ir yra vadinama jukta-vairāgja.

„Kadangi tai yra tikrasis atsižadėjimas, veikėjo proto veidrodis apsivalo, ir darydamas laipsnišką dvasinę pažangą, jis visiškai atsiduoda Aukščiausiam Dievo Asmeniui.“ (BG 9.28,komentaras)

Kai reporteriai paklausė į oro uostą atvykusio Šrilos Prabhupados: „Kodėl į savo šventyklą keliaujate tokiu prabangiu automobiliu?“, Prabhupada atsakė: „Iš tiesų Krišna yra vertas kur kas daugiau prabangos ir turtų, bet tai yra geriausia, ką čia turite, todėl tai ir naudoju Krišnai.“

Jei patyrinėtume Šrilos Prabhupados gyvenimą, pamatysime, kad jis galėjo gyventi prabangiausioje vietoje, o po to keliauti į Indiją, Majapurą, ir įsikurti iš molio drėbtoje trobelėje. Jam tai buvo vis viena, todėl, kad jis buvo visiškai atsižadėjęs ir viską panaudodavo tarnystei Krišnai. Jeigu viską reikia skirti tarnystei Krišnai, tai reikia panaudoti ir visus šio pasaulio turtus.

Tačiau šiuo metu dar nesame tyri, mūsų atsidavimas yra „atskiestas“ materialiais troškimais, o mūsų nusiteikimas „truputį man, truputį Krišnai“ reiškia, kad iki jukta-vairāgjos dar toloka. Šis balansas – tai ne dirbtinis laviravimas, tai kažkas, kas savaime kils iš širdies atėjus laikui, jei būsime tikrai nuoširdūs.

Harė Krišna!
Dhiraśanta dasa